

Inhoud

In het dorp waar glanswijn vloeit

- 7 -

De gehavende prins en de gesluisde demon

- 51 -

De deuren bij duistering en dageraad

- 101 -

Een door mijn god geschapen woestenij

- 185 -

Lees hier het eerste hoofdstuk van

De Twaalf Koningen van Sharakai

- 229 -

Van de auteur van
De Twaalf Koningen van Sharakhai

BRADLEY P. BEAULIEU
IN HET DORP WAAR
GLANSWIJN
VLOEIT

EEN VERHAAL UIT DE WERELD VAN
HET LIED VAN HET GEBROKEN ZAND

Dardzada legde de laatste knoop in een pakje van jute en draad voor zijn klant, een vriendelijk oud vrouwtje van de Heuvel dat elke maand kwam voor twee flesjes – kyfi voor haar moeizame ademhaling en gemberextract voor haar jicht.

‘Heel fijn,’ zei het oude vrouwtje terwijl ze vier sylval aan Dardzada gaf met een van paralyse bevende hand. ‘Heel fijn.’

Met een glimlach nam Dardzada het geld in ontvangst. ‘Tweemaal daags voor uw jicht, hoor. Meer zou verspilling zijn.’

Ze draaide zich om en liep naar buiten alsof ze hem niet had gehoord.

Een tiental anderen hing rond, snuffelend tussen de extracten, of de balsems en zalven, of de talismans die hij zelf maakte om boven een wieg te hangen en de baby te beschermen tegen de nachtdemonen die van tijd tot tijd binnenzwierven vanuit de woestijn, of een honderd andere materia medica om uit te kiezen. Niet vaak kwamen er zoveel tegelijk – de meeste klanten maakten een afspraak of kwamen op een vast moment in de week – maar er was een festival in Sharakhai, Beht Revahl, een dag die bezoekers bracht uit alle vijf koninkrijken en zelfs woestijnstamlieden.

‘Wie is er dan?’ vroeg Dardzada.

Het belletje boven de deur rinkelde – het oude vrouwtje dat naar buiten ging en nog twee klanten die binnenkwamen – maar Dardzada hield zich bezig met een man van middelbare leeftijd en zijn jonge vrouw, die zojuist drie flesjes op de hoge tafel hadden geplaatst om bij Dardzada af te rekenen. De man keek doodsbenauwd, terwijl de vrouw grijnsde als de kat die de muis had opgevreten, al wist Dardzada niet of ze dat deed om het ongemak van haar man of in de verwachting van het sterke afrodisiacum dat ze kochten.

‘Twee sylval, vijf khet, alstublieft.’

‘Eruit!’

Dardzada stond op, met op zijn lippen een stevige reprimande voor de man die het waagde zijn klanten rond te commanderen, maar hij hield zich in toen hij zag wie er binnen waren gekomen. De twee mannen waren geen klanten maar Zilverperen, en de oudste was niemand anders dan Layth, kapitein bij de Speren en Dardzada's halfbroer.

Layth staarde verwonderd om zich heen. Niemand had een vin verroerd. 'Allemaal!' brulde Layth. 'Op bevel van de koningen van Sharakhai, iedereen naar buiten!'

De meeste klanten liepen naar buiten, maar de man en vrouw aan de tafel bij Dardzada aarzelden. De man stak een hand vol munten uit, maar voordat hij ze in Dardzada's hand kon laten vallen, greep Layth hem bij de schouders en sleurde hem naar de ingang als een snelstromende rivier met een roerloos schip. Het belletje rinkelde toen ze vertrokken, het geluid van gederfde inkomsten.

Toen de deur eindelijk dicht was, keerde Layth zich tot Dardzada, met zijn armen gekruist voor zijn brede borst. De oude stier van een vent droeg een taps toelopende helm met bovenop een beenwitte, naar achteren vallende paardenstaart, het teken van zijn rang als kapitein. In zijn witte tuniek, met het embleem van de Zilverperen op de borst, en broek van soepele stof toonde hij zich een man die zich meer op-hield in de schemerige zalen van de Speren dan daarbuiten, terwijl de Speer naast hem, gestoken in de glimmende maliënkolder en lederen laarzen voor de gewone soldaten, het verweerder voorkomen had van een man die gewend was aan de stoffige straten van de Barnstenen Stad.

Dardzada leunde achterover in zijn hoge stoel, die kraakte van zijn niet onaanzienlijke gewicht. 'Word je nou nooit misselijk van jezelf, Layth?'

Layth trok een frons. 'Wat is dat nou voor een manier om de ver-tegenwoordigers van je koningen te begroeten?'

Dardzada haalde een keer diep adem voordat hij antwoord gaf. 'Wat brengt u naar de Schijfbloemstraat, kapitein?'

'Kapitein, hè?' Layth deed twee stappen naar voren, zichtbaar hin-kend vanwege zijn slechte linker-knie. 'Wat formeel...'

'Het een of het ander, Layth. Kom je nou als broer of als kapitein?'

Layth hees zich op de kruk aan de andere kant van de tafel. 'Had jij

niet een meisje voor je werken? Dat spichtige ding, hoe heette ze nou? Çeda? Wat is er met haar gebeurd?’

Dardzada zei niets.

Krabbend in de witte stoppels op zijn kin en in zijn hals grinnikte Layth en keek de winkel door alsof Dardzada’s zaken hem ook maar iets konden schelen. ‘Je doet het best goed, zie ik. Zijn al je belastingen betaald?’

Dardzada keek hem strak aan. ‘Als je soms je beurs komt spekken, Layth, kom er dan gewoon voor uit. Ik kan vast wel een paar koper missen voor de beste mensen die de Zilversperen te bieden hebben.’

Layth lachte, weinig meer dan een zwaar gerommel. ‘Zei ik het niet, Ezren? Stekelig als een verrekte cactus.’

De jonge Speer, een knappe jongeman van half Dardzada’s leeftijd, keek naar hen beiden met een mengeling van verwarring en schaamte. Afkerig keek hij niet, eerder onzeker van wat hij kon verwachten. Layth had hem dus in de waan gelaten. Hij kwam hier iets openbaren aan hen allebei.

Edelmoedig hief Layth een hand op, alsof hij Dardzada een grote gunst verleende. ‘Geld is niet nodig, Zada. Geld is niet nodig. Maar ik kan wel die neus van jou gebruiken om iets uit te pluizen. Dat misschien wel.’ Layth knipoogde. ‘Op bevel van de koningen.’

‘Op *jouw* bevel, Layth.’

‘Nee! Deze keer niet, broertje. Officiële aangelegenheid voor de koningen. Zeg maar, Ezren.’

Ezren sloeg zijn handen op zijn rug, alsof hij in de houding ging staan. ‘Mijn heer de kapitein?’

‘Vertel deze brave burger eens wat je moest onderzoeken.’

Ezren knikte, draaide zich een stukje zodat hij vierkant tegenover Dardzada stond. ‘Drie dagen geleden werd ik belast met het onderzoek aangaande een jongen die is overleden op het landgoed van zijn ouders. Hij werd vermist en is dood aangetroffen bij een pomphuis achter de wei. Zijn naam is Gazi, zoon van een paardenfokker..’

‘Een man op wie jij blijkbaar indruk hebt gemaakt,’ onderbrak Layth. ‘Wacht,’ zei Dardzada, ‘is het de zoon van Amir Jandal’ava?’

‘Inderdaad, ja,’ antwoordde Layth.

Amir was niet zomaar een paardenfokker maar de eigenaar van

misschien wel de beste volbloed akhala's die de woestijn ooit had gezien. Het waren renpaarden, al trok dat ook andere geïnteresseerden. Edellieden met een voorliefde voor de renbaan. Rijke kooplieden en karavaanbazen. Zelfs de koningen van Sharakhai kwamen soms zijn paarden kopen. Iedereen die het bezit van een van de *koningen der paarden* beschouwde als een hoog statussymbool.

Layth kruiste vlezige armen voor een brede borst. 'Amir vroeg me dit te behandelen alsof het mijn eigen zoon betrof.' Ondanks zichzelf moest Dardzada lachen om het idee van Layth met een zoon – wat een bespottung zou dat zijn. Layth ging verder alsof hij niets had gehoord. 'Dus als een goed kapitein heb ik mijn beste mannetje erop gezet.'

'En?'

'Amir geloofde niet wat Ezren had ontdekt, dat de jongen was geslagen tot de dood erop volgde.'

Het stond Dardzada helemaal niet aan waar dit naartoe ging. 'Waarom niet?'

Layth keek naar Ezren.

'Gazi is vlak bij zijn huis gevonden,' begon de jonge Speer, 'maar in kleren die volgens zijn moeder niet van hem zijn. En ze beweert dat hij er anders uitzag.'

'Hoezo anders?'

'Het viel haar moeilijk ons dat te zeggen.'

'Vertel,' onderbrak Layth.

Ezren haalde zijn schouders op. 'Volgens haar zag hij er ouder uit.'

'Hoelang werd hij vermist?' vroeg Dardzada.

'Zes weken,' antwoordde Ezren.

'Zo'n jongen kan toch een groeispuurt hebben gehad? Of zo hebben geleden dat hij er ouder uitziet?'

Ezren knikte. 'Allemaal dingen die ik de moeder duidelijk heb verteld, feiten die ze verkoos te negeren, waarmee ze de vader zover kreeg dat hij bleef aandringen.'

Dardzada schudde zijn hoofd. 'Neem me niet kwalijk, maar wat heeft dat met mij te maken?'

'Nou, als je het nog niet snapt, beste broer, Amir vroeg om jou. Hij vroeg specifiek om jou.'

Net als een dandy uit het oosteinde die door een steeg in het west-

einde liep, ging dit helemaal de verkeerde kant op, en Dardzada zocht koortsachtig naar een uitweg voordat het nog erger werd. ‘Ik ben geen Speer,’ sputterde hij tegen.

‘Een van jouw rijkste klanten is zijn *zoon* kwijt, Dardzada.’

‘Ja, maar wat moet *ik* daar dan aan doen?’ Dardzada kende Amir, maar het was nou ook weer niet zo dat ze dikke vrienden waren. Jaren geleden waren ze elkaar tegen het lijf gelopen tijdens een proeverij, en Amir bleek Dardzada graag te mogen – de goden mochten weten waarom; ze hadden die avond verschrikkelijke ruzie gekregen over de staat van geïmporteerde Qaimirische kaviaar, waarbij Dardzada had beweerd dat die steeds slechter werd en Amir hem had tegengesproken totdat hij kwaad was weggelopen. Maar een week later was Amir, zonder ooit nog hun ruzie ter sprake te brengen, de spullen voor zijn huisapothek gaan bestellen bij Dardzada. Van tijd tot tijd had hij zelfs Dardzada laten komen voor advies over kwalen of ziekte wanneer hij meende dat zijn dokter hem met een kluitje in het riet stuurde, vooral wanneer het zijn vrouw of een van zijn drie zoons betrof.

‘Hup!’ zei Layth. ‘Op onderzoek! Laat je hersenen kraken. Dat zeggen de geleerden op de collegia toch?’

Alsof het zo simpel was.

‘Nou, misschien kunnen *zij* dan de hersenen laten kraken, Layth. Ik heb hier geen tijd voor.’

Layth wiebelde met zijn hoofd. ‘Amir neemt daar geen genoegen mee. Hij weet net zo goed als ik dat jij verstand hebt van die dingen.’ Hij stond op van de kruk en spreidde zijn armen door de kleine apotheek alsof hij stond te kijken naar het grote mozaïek aan de onderzijde van de koepel in de tempel van Tulathan, wat net zo vernederend overkwam als Layth het beslist bedoelde. ‘Daar *leef* jij van.’

‘Ik verdien de komende dag meer dan in de vier weken daarna bij elkaar! Wie gaat me dat verlies vergoeden?’

Layth staarde Dardzada aan alsof hij teleurgesteld in hem was. ‘Dit zijn koningszaken, betalingen in natura voor alles wat de koningen doen voor *jou*.’

De koningen kunnen verrekken. ‘Ik doe het niet, Layth. Ik heb hier niets mee te maken.’

Alsof er een emmer water over hem heen was gegooid, verdween

Layths geërgerde uitdrukking; daarvoor in de plaats kwam een kalme blik waaraan een beetje was te zien hoe kwaad hij werkelijk was. Hij stapte naar de toonbank en prikte met een vlezige vinger in Dardzada's borst. 'Vergis je niet, Dardzada, dit zijn *koningszaken*.'

De boodschap was duidelijk: geef Layth wat hij wilde, of onderga niet alleen *zijn* toorn maar ook de razernij van de Zilver speren. Dardzada verafschuwde het idee om zijn halfbroer te helpen, vooral op bevel, maar dat de Zilver speren of, nog erger, de koningen zelf iets van zijn *andere* zaken zouden merken, was wel het laatste wat hij kon gebruiken, gederfde inkomsten of niet.

Toen hij zag dat hij duidelijk genoeg was geweest draaide Layth zich op zijn hielen om en beende naar de deur. Het belletje rinkelde toen hij die opentrok. 'Neem Ezren mee. Hij heeft een scherp oog voor dit soort dingen. Kom morgenochtend maar verslag uitbrengen.'

Daarop sloeg de deur dicht en bleef Dardzada alleen achter met de jonge Speer. Ze staarden elkaar even aan, Ezren ongemakkelijk kijkend, Dardzada zonder erin te slagen zijn ergernis om zijn broer te verbergen. 'Wat sta je daar nou met je handen aan je potlood,' zei hij tegen Ezren. 'Wijs de weg.'

In heer Amirs indrukwekkende landhuis nam Amir zelf Dardzada en Ezren mee omlaag via een wenteltrap. Dardzada had een hekel aan trappen – die herinnerden hem eraan hoeveel hij was aangekomen sinds zijn jonge jaren – maar naarmate ze lager kwamen, werd de hitte van de dag langzaam vervangen door het koele binnenste van de kelder, en dat was toch best een welkome opluchting. Uiteindelijk kwamen ze bij een gang en ten slotte een ruimte waar dure wijnvaten en hele kazen en verscheidene droogwaren waren opgeslagen op schappen langs de muur. In het midden van de ruimte lag Gazi, een jongen van tien, op een brede houten tafel. Hij was naakt, zijn zwarte haar zat in de war en zijn ogen waren halfgeloken en verglaasd. Dardzada had hem wel eens rond zijn winkel zien rennen. Het was een vroegwiji kereltje dat zich van alles op de hals haalde.

'Wanneer merkte u dat hij weg was?' vroeg Dardzada terwijl hij zijn voorhoofd depte met een zakdoek. Hij liep naar de andere kant van de tafel en beduidde Ezren de lantaarn hoger te houden.

Amir, donker gekleed, staarde op Gazi neer met een lang gezicht dat des te spookachtiger leek door de schaduwen van de lantaarn. ‘Zes weken geleden heb ik hem meegenomen naar een wedstrijd. Ik zag hem praten met wat oudere jongens langs de rand van de renbaan, maar toen de wedstrijd was afgelopen, kon ik hem niet meer vinden, en de jongens ook niet.’

‘Die jongens, geloven we,’ onderbrak Ezren hem, ‘horen bij een zwarte-lotusbende die de straten in het westeinde onveilig maakt.’

‘En die waren bij de paardenrennen?’

Ezren haalde zijn schouders op. ‘De renbaan trekt allerlei soorten aan.’

‘Zijn ze teruggevonden, die jongens?’

‘Er zijn nog mensen op zoek, maar tot dusver niet.’

Dardzada boog zich naar het lichaam. Over Gazi’s gezicht en armen liepen schrammen en krassen en er waren blauwe plekken te zien. Eén plek op zijn voorhoofd zag er bijzonder naar uit, met bruine, gele en groene vlekjes eromheen als gevallen vlinders. Die wond was hem vast fataal geworden. ‘Wanneer is hij gevonden?’

‘Drie nachten geleden.’

Dardzada liep langs de tafel, kijkend naar Gazi’s huid, die was gehavend, maar... ‘Hij is erg schoon.’

Amir keek beschaamd. ‘Ik had hen niet hun gang moeten laten gaan, ik weet het. Maar zijn moeder... Ik kon er niet tegen dat ze hem zo smerig zag.’

Dardzada keek op. Hij zag het leed in Amirs ogen. ‘Het is drie dagen geleden. Het is goed dat u hem hebt gewassen.’ Dardzada controleerde zijn teennagels. Het weinige vuil daar had een bruine tint, wat logisch was voor een jongen uit de straten van Sharakhai. Zijn vingernagels waren kort en merkwaardig onberispelijk. ‘Help even met omdraaien.’

Dat deed Ezren, en Dardzada bekeek zijn rug. Daar liepen vage lijnen over zijn huid. Hij boog zich dieper en streek eroverheen met zijn vingers – striemen, bijna genezen. ‘Hij is gegeseld,’ zei Dardzada. Hij kwam overeind en keek Amir recht aan. ‘Wat weet u daarvan?’

Amirs blik vloog van Dardzada naar Gazi’s rug en terug. ‘Wilt u soms zeggen dat *wij* hem met de zweep gaven?’

‘Ik stel alleen maar een vraag.’